

Πότε θα θυμώσουμε οι Έλληνες;

Επιφυλλίδα του **Χρήστου Γιανναρά**

Ούτε η εκατόμβη θυμάτων φρικώδους θανάτου, στο Μάτι, ούτε οποιαδήποτε άλλη ανθρωποθυσία οποιασδήποτε έκτασης και σπαραγμού, μπορεί να μεταβάλει, έστω και στο ελάχιστο, τις προδιαγραφές απανθρωπίας που συντηρούν το κατ' ευφημισμόν «κράτος» στην Ελλάδα. Για μια ακόμη φορά, μυριοστή, τα «μέτρα» που πήρε η κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει τα αίτια, τους υπεύθυνους και τις συνέπειες του εγκλήματος, απέβλεπαν, ολοφάνερα και προκλητικά, στις «εντυπώσεις», όχι σε δραστικές μεταρρυθμίσεις. Το ίδιο και η κριτική της αντιπολίτευσης.

Τα δεδομένα είναι ευανάγνωστα, ακόμα και για ολιγογράμματος: Το κομματικό κράτος, στη σημερινή Ελλάδα, αποκλείεται να λειτουργήσει ποτέ ως κοινωνικό κράτος, είναι των αδυνάτων αδύνατο.

Χρήστος Γιανναράς

Ο κομματικά διορισμένος δημόσιος υπάλληλος δεν θα γίνει ποτέ κοινωνικός λειτουργός, το ίδιο και ο νόμιμα διορισμένος αλλά προσκολλημένος, για την «προστασία» του, σε κόμμα. Η μανιασμένη επιδίωξη διορισμού στο Δημόσιο σκοπεύει στην εξασφάλιση του εγωκεντρικού ατόμου, την ισόβια σιγουριά του, όχι στην εξυπηρέτηση των κοινών αναγκών, όχι στην προτεραιότητα των σχέσεων κοινωνίας, όχι στην ευρυθμία των θεσμών.

Και την ιδιοτελέστερη εξασφάλιση την εγγυάται το ξεπούλημα της συνείδησης και της αξιοπρέπειας σε ένα κόμμα – όχι η ποιότητα της δουλειάς του υπαλλήλου, όχι η θεσμικά αμερόληπτη αξιολόγησή του.

Το κομματικό κράτος είναι στην Ελλάδα σύμφυτο με την παρωδία του «έθνους - κράτους», που υποκατέστησε στανικά (με τις βαναρικές λόγχεις) τον κοσμοπολίτικο Ελληνισμό των μικρών αυτοδιαχειριζόμενων κοινοτήτων. «Εφυγεν ο Τούρκος και ήρθεν ο δημόσιος υπάλληλος» – οι κομματάνθρωποι παραμένουν «χαλασοχώρηδες», διακόσια χρόνια τώρα, απαράλλαχτοι, όπως τους περιέγραψε ο Παπαδιαμάντης.

Γνώρισε η χώρα και κάποιους έντιμους πολιτικούς. Όχι όμως αποφασισμένους να εξαλείψουν την

ντροπή (και την υπανάπτυξη) της εξαγορασμένης κομματικά δημοσιοϋπαλληλίας, να αποκαταστήσουν λειτουργούς της κοινωνίας της οργανωμένης σε κράτος.

Δεκαετίες πολλές η τάχα και Αριστερά (μεταπρατική - εισαγόμενη, όπως όλα στον βαλκανικό επαρχιωτισμό μας) χλεύαζε και λοιδορούσε το κομματικό κράτος της «δεξιάς» ή «κεντρώας» ρουσφετολαγνείας. Ομως, μόλις της δόθηκε μετοχή (εξευτελιστικά διακοσμητική) σε κυβερνητικό σχήμα (Φώτης Κουβέλης, με Σαμαρά και Βενιζέλο, το 2013), απαίτησε αμέσως μερίδιο στους διορισμούς δημόσιων υπαλλήλων με «ποσόστωση» 4-2-1.

Και μόλις η «ριζοσπαστική» (ασυμβίβαστη!) Αριστερά έγινε κυβέρνηση, με αντίτιμο την άνευ όρων αυτομόληση στην αυλοδουλεία των «Αγορών», πρώτο μέλημά της ήταν να στήσει δικό της δημοσιοϋπαλληλικό κατεστημένο.

Η ολική έκλειψη συνείδησης κοινωνικών προτεραιοτήτων στον Δημόσιο Τομέα, η εκδοχή του Δημόσιου Τομέα ως πεδίου αντιμαχίας ή εξισορρόπησης οικονομικών πρωταρχικά συμφερόντων, σημαίνει (για όποιον θέλει να δει την πραγματικότητα) το τέλος της δημοκρατίας. Η δημοκρατία δεν είναι συνταγή.

Το να υπάρχει κοινοβούλιο που δεν βουλεύεται, «αντιπρόσωποι» του λαού που ψηφίζουν με κομματική εντολή και σπάνια «κατά συνείδηση», συνδικαλισμός, λακές των κομμάτων και όχι εκφραστής των εργαζομένων, Δικαιοσύνη που την ηγεσία της την διορίζει η κυβέρνηση – αυτή δεν είναι δημοκρατία (δηλαδή κοινωνικό κατόρθωμα), είναι απροσχημάτιστος διακομματικός φασισμός.

Εχει χαθεί ακόμα και η διαφοροποίηση του πολιτικού λεξιλογίου: τη γλώσσα της τάχα «Δεξιάς», του τάχα «Κέντρου», της τάχα «Αριστεράς», την κατασκευάζουν οι ίδιοι επαγγελματίες της διαφήμισης, με τη λογική να κερδηθούν οι εντυπώσεις, να υποκλαπεί η ψυχολογική προτίμηση. Εκτός από χρεοκοπημένη, υπόδουλη στην «επιτροπείωση», η Ελλάδα σήμερα είναι, πριν από κάθε τι άλλο, μια χώρα φαιδρή.

Ο πρωθυπουργός κομπάζει κωμικά ότι αναλαμβάνει την «πολιτική ευθύνη» για τον εφιάλτη στην Ανατολική Αττική, χωρίς να εξηγεί τι σημαίνει έμπρακτα η ανάληψη «ευθύνης» και αν οι αποζημιώσεις, που αμέσως υποσχέθηκε στους πυρόπληκτους, θα δοθούν και στους καταπατητές δημόσιας γης.

Ακούσαμε επανειλημμένα από κρατικούς «αρμόδιους» ότι το σύνολο των αυθαίρετων κτισμάτων σε ολόκληρη τη χώρα υπολογίζεται σε ένα εκατομμύριο! Απίστευτος αριθμός, αλλά φυσικό αποτέλεσμα από το ανίερο παζάρι όλων των κυβερνήσεων με τους εγκληματίες, η λέξη κυριολεκτεί, καταπατητές. Κυρίως σε κάθε προεκλογική περίοδο.

Μια χώρα φαιδρή, γελοιώδης. Ετσι, «για την Ιστορία», θα άξιζε να απογράψει κανείς δημόσιους οργανισμούς, κρατικούς «φορείς», ιδρυματικά εφευρήματα που από τις ονομασίες τους κραυγάζουν ότι επινοήθηκαν προορισμένα για συγκεκριμένους ρουσφετολήπτες, όχι γιατί υπήρχε κοινωνική ανάγκη.

Το ίδιο επαναλαμβάνεται (ζενίθ φαιδρότητας) και με το πλήθος των πανεπιστημίων που ιδρύθηκαν για να καλύψουν προγραμματικά, όχι κενά στην Ανώτατη Εκπαίδευση, αλλά αξιώσεις της τοπικής εκλογικής πελατείας ή για να προσδοθεί κύρος πανεπιστημιακής καθηγεσίας σε κομματικούς ακτιβιστές.

Ετσι, στο καταγέλαστο ελλαδικό μας κομματοχανείο έγινε η σωματική γυμνασία «επιστήμη», «επιστήμη» και η μουσική, «επιστήμη» και η Τέχνη. Εγινε «επιστήμη» η «διαχείριση πολιτισμικών

αγαθών», η «εκπαιδευτική πολιτική», η «ιχθυολογία», η «φυτική παραγωγή» (Ξεχωριστή από τη γεωπονία), η λογιστική και άλλα ψυχαγωγικά ανάλογα.

Η αυτοαχρήστευση και διαφθορά της πολιτικής είναι «βλάβη ανήκεστος». Δεν διορθώνεται με θεωρητικές αναλύσεις, εκκλήσεις, υποδείξεις. Παράλληλα, ο πληθυσμός της χώρας γίνεται όλο και περισσότερο άγλωσσος – άρα και άσκεπτος, αφού άνθρωπος χωρίς γλώσσα είναι άνθρωπος χωρίς σκέψη. Ο αφανισμός είναι η μόνη λογική προοπτική μας. Και τον μακάβριο χορό σέρνουν αδίστακτοι συμφεροντολόγοι.

15.08.2018

Πηγή: εφημ. [Καθημερινή](#)